

Chương 14: Tay già đời tình trường đối mặt cậu ấm giàu có ngây thơ

Ngày nọ chạng vạng, khi Tư Dục Dương thiếu gia ăn chơi trác táng của Tư gia nổi tiếng đế đô trải qua quảng trường Nhà Trắng, lơ đãng thoáng nhìn, thấy được giữa quảng trường Nhà Trắng đứng một thiếu nữ mặc trang phục trắng bay bay.

Từ góc độ của hắn, chỉ có thể nhìn đến bên mặt thiếu nữ, chỉ thấy cô mặc một chiếc váy dài chất lụa trắng, buộc hai bím tóc nghịch ngợm, quy quy củ củ rũ trước người.

Ánh chiều tà hoàng hôn từ phía sau chiếu tới, làm tôn lên da thịt trắng như sứ của cô, giống như một khối dương chi bạch ngọc tốt nhất, mềm mại như ảo mộng.

Trong tay cô nắm một vốc thức ăn bồ câu, phía trước là một vùng chim bồ câu trắng, cười nhẹ cầm thức ăn bồ câu cho bồ câu ăn.

Hình ảnh như vậy, yên tĩnh lại tốt đẹp.

Không biết bồ câu đã bị cái gì giật mình hoảng sợ, đột nhiên tất cả đều bay lên, trên quảng trường đúng lúc vang lên âm nhạc êm tai tuyệt vời.

“Tôi đang đứng ở quảng trường Prague lúc hoàng hôn,

Tại hồ ước nguyện ném xuống hy vọng,

Đàn bồ câu trắng kia đưa lưng về phía hoàng hôn,

Hình ảnh kia thật đẹp tôi không dám nhìn.....”

Tất cả bồ câu trắng bay lên không trung, tất cả đều thành bối cảnh, ở trong một cảnh hùng tráng, Tần Dật Vũ xoay người lại, khuôn mặt tuyệt mỹ hoàn toàn bại lộ ở trước mặt Tư Dục Dương.

Trong nháy mắt kia, mọi âm thanh đều im lặng, trời đất thất sắc, hắn cũng không tin nhân gian có thiên sứ, nhưng giờ phút này lại thấy được thiên sứ.

Hạ Noãn Tử là ai sớm bị hắn xem là cái rắm thả bay, lúc này trong lòng, trong mắt Tư thiếu gia chỉ còn thiên sứ Tần Dật Vũ rơi xuống nhân gian.

Một màn này đánh sâu vào quá lớn, khắc thật sâu vào trong đầu hắn, thật lâu không cách nào hoàn hồn.

Chờ khi hắn phục hồi tinh thần, giữa quảng trường đã không có bóng dáng Tần Dật Vũ. Hắn có chút hoảng loạn chạy như điên qua, làm một đám lớn bồ câu trắng giật mình trốn nhảy khắp nơi.

Hương hoa nhài như có như không theo gió bay tới, nhưng làm thế nào cũng tìm không thấy bóng dáng thiếu nữ.

Tư Dục Dương mặt đầy tiếc hận rời đi, mặt vẻ đầy tiếc nuối giống bị mất đi món đồ chơi yêu thích.

Tiệm trà sữa đối diện đường cái, Tần Dật Vũ bùng một ly nước dâu tây, nhìn rất hứng thú.

Xem ra hôm nay hiệu quả không tồi.

Cô đã phân tích qua, Tư Dục Dương loại thiếu gia gia đình

có điều kiện, được người trong nhà cưng chiều lớn lên, chưa bao giờ trải qua suy sụp, nói đến cùng chẳng qua là đứa bé to xác tính cách chưa trưởng thành mà thôi.

Ăn chơi trác táng như vậy, sẽ đối với Hạ Noãn Tử yêu đến không màng tất cả sao.

Đáp án là phủ định.

Hắn sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, vây quanh bên người hoặc là sắc mặt dối trá hư tình giả ý, hoặc chính là cậu ấm giàu có trang điểm xinh đẹp sống mơ mơ màng màng, tìm kiếm sa đọa, đột nhiên có một ngày, Hạ Noãn Tử mặt mũi trong sáng, tính cách đơn thuần xuất hiện.

Giống như trong một vũng nước bùn vẫn đục nở ra đóa sen trắng trong veo sạch sẽ.

Tư Dục Dương nháy mắt cảm thấy, mẹ nó cô gái này rất đơn thuần, rất hiền lành, rất không làm ra vẻ, rất không giống thứ dê tiện diêm dúa lòe lẹt khác, đây là nữ thần của mình rồi.

Vì thế, Tư thiếu gia ngốc nghếch liền thành lớp xe dự phòng số 2 của Hạ Noãn Tử.

Tần Đạt Vũ cười nhạo một tiếng, không chút để ý uống một ngụm nước dâu tây, trong lười biếng lộ ra một cổ nghiền ngẫm nhìn đến con mồi.

Còn không phải là so giả trong sáng sao, cô chính là ông tổ nha.

Đều nói nữ theo đuổi nam cách một lớp vải, lúc một cô gái

trăm phương ngàn kế muốn quyến rũ một người đàn ông, đặc biệt là một tay già đời tình trường, quyến rũ một kẻ tình cảm ngu ngơ tự nhận là tay già đời tình trường mà thật ra ngay cả yêu đương cũng chưa nói qua, quả thực không phải quá dễ dàng.

Mà dễ như trở bàn tay.

Giasachnho.com